

nahrazuje, že však zůstává poškozenému vyhrazen nárok na náhradu oné škody, jejíž náhradu od pojišťovny neobdržel. Nároky tyto se vzájemně nevylučují, nýbrž doplňují co do rozsahu plnou náhradu a nelze tu mluvit o přednostním právu úrazové pojišťovny. Totéž platí podle § 65 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. pro náhradní nároky nemocenských pojišťoven.

Čís. 8527.

Výhrada vlastnického práva k věci prodané na úvěr zaniká, vede-li prodatel na prodaný předmět exekuci. Vedením exekuce jest hmotné její provedení výkonem zabavení podle § 253 ex. ř., nikoliv již podání návrhu na její povolení, nanejvýš, má-li se výkon státi na přihlášení.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, R II 382/28.)

Žalující firma prodala stroj K. firmě R. & spol. na úvěr s výhradou vlastnického práva. Žalobkyně zažalovala kupní cenu za stroj a vedla k vydobytí kupní ceny exekuci právě na stroj K. Povolená exekuce nebyla vykonána, poněvadž o jmění firmy R. bylo zahájeno vyrovnací řízení. Stroj byl prodán veřejnou dražbou a výtěžek byl přidělen žalovanému. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na žalovaném vydání tohoto výtěžku. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. **Důvody:** Kdo prodává movitou věc s výhradou práva vlastnického, nepozbývá tohoto práva již tím, že zažaluje kupní cenu za věc. Ba ani vedením exekuce na prodanou věc nezaniká vyhrazené právo vlastnické, neboť soudcovské právo zástavní může býti pro neplatnost zrušeno. Rovněž může se strana vymáhající vzdáti toho zástavního práva. Vyhrazené právo vlastnické pozbývá prodávatel: a) výslovným vzdáním se tohoto práva proti kupiteli. Není třeba, by kupitel souhlasil se vzdáním se. Neboť nemůže žádati, by prodatel bezpodmínečně i proti své vůli trval na vyhrazeném vlastnickém právu. b) Mlčky vzdává se prodatel tohoto práva (ne již žalobou o zaplacení kupní ceny ani přihláškou pohledávky v úpadku, ani návrhem na zabavení věci pro kupní cenu) jen vnuceným prodejem zabavené věci. Teprve prodejem vzdává se prodatel práva vlastnického (srovnej: Dernburg: Občanské právo 2, § 171 pozn. 12, Dernburg-Rappe II, § 171, pozn. 11, Gierke III, § 195, pozn. 28 až 30, Ehrenzweig: Soustava I/2 a str. 423 a II/1, § 268 pozn. 21, č. sb. n. s. 4993, Komentáře k § 455 obč. práva od Staudingera a Plancka). Naproti tomu je smlouva, že výhrada práva vlastnického má dále platiti, i když prodané věci byly dražbou prodány, neplatná. Neboť vyhrazené právo vlastnické jest neslučitelné s uplatňováním práva zástavního.

Nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Otázkou, o niž jde, obíral se býv. nejv. soud vídeňský v rozhodnutí zapsaném do knihy judikátů pod čís. 246 a uveřejněném v úřední sbírce pod čís. 1712, kde vyslovil a blíže odůvodnil, že výhrada práva vlastnického zaniká tím, že prodávatel vede exekuci na prodaný předmět. Tento právní názor přijal nejvyšší soud za svůj v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4993, jak patrně z důvodů tohoto rozhodnutí. Jest tudíž mylným právní názor odvolacího soudu, že vyhrazené vlastnické právo zaniká teprve vnučeným prodejem zabavené věci, a neprávem poukazuje odvolací soud v této příčině k onomu zdejšímu rozhodnutí, ale neprávem se dovolává na opodstatnění tohoto svého mylného názoru i soustavy Dra Ehrenzweiga, vydání 1923, jenž v § 268 na str. 423 toliko uznává za účelné, by bylo dovoleno vymáhajícímu věřiteli, by zabavil svou vlastní věc, tak zejména, když chce vymoci kupní cenu za předmět prodaný s výhradou vlastnického práva, ale poukazuje při tom na shora zmíněný judikát nejvyššího soudu vídeňského čís. 246, podle něhož výhrada vlastnického práva zaniká pro pojmovou neslučitelnost práva vlastnického a práva zástavního, dá-li vlastník věc zabavit. Vede-li tudíž ten, kdo prodal věc s výhradou vlastnického práva, exekuci pro kupní cenu na tuto věc, upouští tím od vlastnického práva k věci proto, že, nemoha míti k věci zároveň právo vlastnické a právo zástavní, rozhodl se tím, že věc dal soudem zabavit, pro soudcovské právo zástavní, a nezměnila by na tom nic ani opačná dohoda stran, jakž se stalo i v tomto případě, pro právní nemožnost takového ujednání. Než přes to nebylo lze vyhověti rekursu, jelikož povolením exekuce se ještě nenabývá zástavního soudcovského práva (§ 253 první odstavec ex. ř.) a z exekučního spisu jde na jevo, že exekuce žalující firmě byla povolena na přihlášení a že žalobkyně, nepřihlásivši se, nedala tuto jí povolenou exekuci vykonati, takže k oně kolisi práv vůbec nedošlo. Za to však dala žalobkyně tím, že exekuci nedala vykonati, zřejmě na jevo, že se nerozhodla pro soudcovské právo zástavní a že naopak zatím chce zůstatí majitelkou předmětu prodaného s výhradou vlastnického práva. Nezáleží ani na tom, že usnesením krajského soudu ze dne 3. dubna 1926 bylo k návrhu žalované strany zahájeno řízení vyrovnávací, neboť to nic nemění na skutečnosti, že exekuce podle návrhu žalující firmy měla býti vykonána teprve na přihlášení a že se žalující firma nepřihlásila a exekuci tedy vykonati nedala. »Vedením« exekuce jest hmotné její provedení výkonem zabavení podle § 253 ex. ř. a nikoli již podání návrhu na její povolení, které najmě, když se výkon má státí na přihlášení, ještě nemá právního významu.

Čís. 8528.

Ve sporu o nároku nepominutelného dědice na povinný díl nelze přezkoumati inventář sepsaný při projednání pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, R II 383/28.)